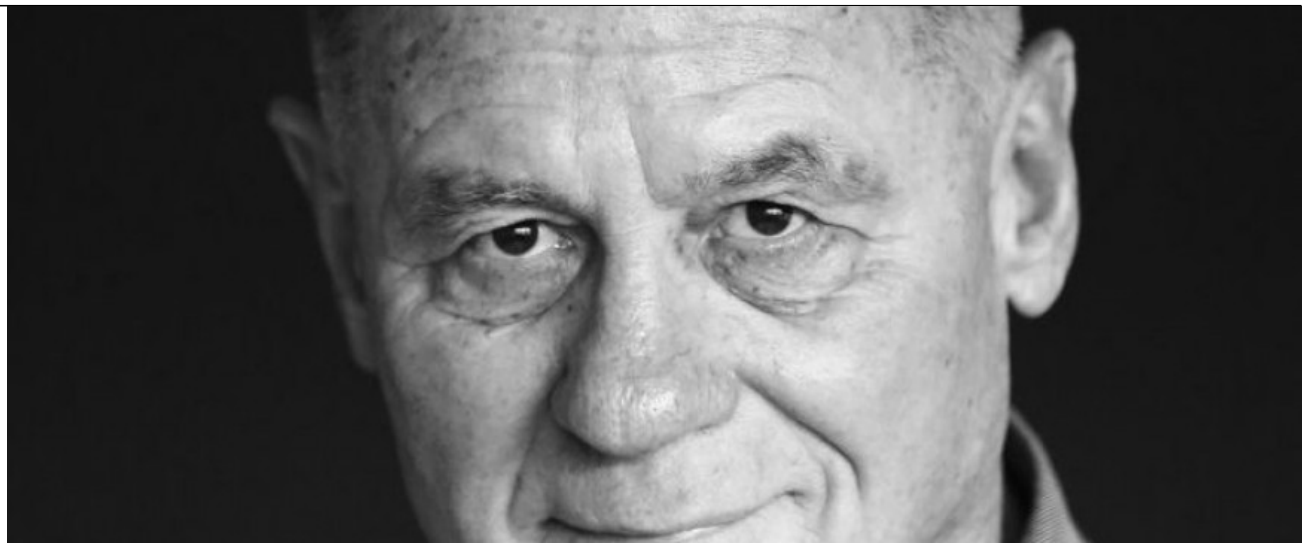

A valódi Konrád sztori

2018 július 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

(Eredetileg megjelent a Demokrata 1996. január 23-i számában.)

“Mindenkinek joga van megtudni, hogy Konrád György valóban kicsoda!”

Ezzel hívott fel X. Majd Y, aki meger?sítette a történet minden részletét, ill. kiegészítette. Mindketten Konrád sz?k köréhez tartoznak. És az egykori történet f?szerepl?i. A nevüket az elmondottakhoz feltételesen adják. Ha netán bírósági következménye lenne, a törvény színe el?tt is vállalják minden sorát, melyet megjelenés el?tt átnéztek. A szöveg X elbeszélését követi és kiegészül Y néhány megjegyzésével a történet utóéletér?l.

* * *

1974 ?szén vagyunk. Akkor, amikor Konrád György és Szelényi Iván Csobánkán megírták az “Értelmiség útja az osztályhatalomhoz” c. könyvét. Egyik októbervégi délutánon a Keleti Károly utcai lakásunkba becsöngetett hozzánk a Konrád-mama. Vele volt Dorka, Konrád akkor tízéves kislánya. Hoztak egy szatyor kéziratot. Megkérte anyut, hogy menjenek át hozzájuk az írógépekért, mert várhatóan házkutatás lesz náluk és el kell tüntetni ?ket. Kérték, hogy a kéziratot adjuk tovább, mert mivel Konrádot állandóan figyelik, nyilván mi is benne vagyunk a figyeltek körében.

Este anya és Y elmentek Konrádékhoz a Szilágyi Dezs? téri lakásukba, ahol akkor laktak. Többen voltak náluk. Úgy emlékszem, Haraszti Miklós is. Akkor betették a két írógépet a Zastavába. Ahogy megindultak, azonnal a nyomukba szeg?dött egy civil autónak álcázott rend?rautó. Ekkor Y elindult haza, de el?ször nagy-nagy köröket írt le a Budapest szálló körül. A rend?rök pedig utána. Y akkor befordult az egyik utcába, hirtelen megállt és lehajolt. A rend?rök elmentek mellettük, majd megálltak. Az egyik rend?r kiszállt a kocsiból. Már majdnem a kocsihoz ért, amikor Y. hirtelen felegyenesedett, beindította a kocsit és eltünt a rend?rök el?l. Az írógépeket eldugta legjobb barátjánál, egy h?vösvölgyi pincében, majd hazament.

Egyébként az egyik írógép a miénk volt, amit Konrád kölcsönkért, valami olyan szöveggel, hogy az ? írógépe elromlott. Ami, mint kiderült, nem volt igaz. A rend?rök akkor már a háznál voltak. Y felment a lakásba. Leoltotta a villanyt és a kéziratokat – Haraszti Darabbérjének Konrádnál lév? példánya volt a másik – vizes törülköz?be, majd alufóliába csomagolta. Ezután kiszerelte a Héra gázkészüléket a cserépkályhából és a kályha hátsó peremére tette a kéziratot. Ezután visszaszerelte a Hérát és meggyújtotta. Mert hát ki keresné a papírt a lángokban?

Azt hiszem ez szombaton történt. Lementünk K-ba, mert Y. apja ott volt református lelkész. Éppen névnapot ünnepeltek. A rend?rség oda is követett bennünket. Végigvárták az ünnepséget, és még haza is kísértek. S?t, emlékszem, hogy hétf?n a Zeneakadémián voltam valamilyen ifjúsági hangversenyen, és a rend?rök még oda is eljöttek. Végig is hallgatták az el?adást. Kés?bb egyébként L-be is lementek és átkutatták az egész parókiát. S?t, felásták a kertet is. Ami persze ?sszel nem árt a földnek. Egyébként jópofa volt, hogy amikor a kutatáshoz hatósági tanút kerestek, a szomszédba mentek, ahonnan egy munkás?r jött ki géppisztollyal. “Menjenek a francba”, zavarta el ?ket. De ez már azután volt, hogy nálunk tartottak házkutatást, mégpedig kedden. Elmentek anyuért és Y-ért a munkahelyre és a húgomat pedig az óvodából hozták haza. Akkor módszeresen megkezdték a lakás szétszedését. De semmit sem találtak. Kérdezték anyámat és Y-t, hogy hol a kézirat, mire ?k mondták, hogy nem tudnak róla. A Darabbérre is rákérdeztek. A kutatás több órán át tartott. Nagyon alaposan dolgoztak. A legapróbb résekbe is belenéztek. Kés?bb jöttünk rá, hogy mikrofilmet is kerestek. Ekkortájt vitték be Konrádot vizsgálati fogságba. Az biztos, hogy maximum 4-5 napnál tovább nem tartották benn. Vasárnap engedték ki. Y-t is többször vitték be kihallgatásra.

Anyámnak akkor kezdett el Konrád és a kéziratok ügye egészen gyanússá válni, amikor Konrád akkori felesége, Láng Juli mondta – mialatt Konrád vizsgálati fogságban volt -, hogy hivatalos helyen felvehette Konrádnak az itthon államellenesnek min?sült könyvéért járó jogdíjat, valutában. Amire egyébként adót sohasem vetettek ki. Konrádnak külföldi bankszámlái is voltak, ami, abban az id?ben, szintén elképzelhetetlen lett volna egy közönséges földi halandónak. És a külföldi bankszámláiról persze tudtak a “szervek”. Az is abszurdnak hangzott, amikor Konrád kérte, vigyen be neki szótárt, mert valószínüleg kiengedik külföldre. De akkor Konrád már németül biztosan tudott és azt hiszem angolul is. És különben is, hogyan tanulhatott volna meg valaki két nap alatt egy nyelvet?

Mindenesetre ekkor, vasárnap, csöngettek. Ott állt az ajtóban Konrád három rend?r kíséretében és közölte velünk, hogy az urakkal a kéziratokért jöttek. Ugye Konrád utasítása szerint nekünk tovább kellett volna adni a kéziratot és így ? nem is tudott róla, hogy az ott van még a lakásban. Anyámék azonnal azt hitték, hogy Konrádot beinjekciózták, vagy megkínozták és csak kényszeredett szerepet játszik. Vagy nyolcszor ment ugyanaz a dialógus, hogy “akkor adjátok ide a kéziratot” és “itt nincs semmilyen kézirat”. A rend?rök pedig azt mondták, ha

meglesz a kézirat, akkor minden rendben lesz, de ha nem, akkor nagyon nagy baj lehet. Ezek után nem volt mit tenni és Y mondta nekik, hogy szedjék ki a kéziratokat a kályhából. A rend?rök persze hanyatt estek, amikor a kéziratok el?bújtak a cserépkályhából.

Teljesen egyértelm?en kiderült, hogy Konrádot nem injekciózták és nem is kínozták. Egyszer?en megmondta, hogy a kéziratnak anyámék vezethetnek a nyomára, jobban mondva adhatják el?. Elvitték a kéziratokat. Majd az írógépeket adtuk vissza és sikerült a barátokat nem belekeverni a dologba.

Mint kiderült, arról volt szó, hogy Aczéllal megegyezett a világútlevélben.

Anyámnak rögtön bevonták a szocialista útlevelét. Y már évek óta tanult japánul. Az volt az álma, hogy Japánba menjen és akkoriban éppen kapott volna egy japán ösztöndíjat. ?t az ügy után sohasem engedték ki. Konrád ugyan azt ígérte, hogy beszél Aczéllal Y érdekében. Valójában nem történt semmi – vagy semmi eredménye nem volt. Még a nyolcvanas évek végén sem engedték ki egy IBUSZ-útra.

Szelényinek esze ágában sem volt elmenni Magyarországról. Konrádék viszont el akartak menni. Szelényinek a lányát iskolai óráról hozták ki és úgy zsuppolták ki ?ket. Konrád nyilvánvalóan megállapodott a rend?rökkel, hogy cserébe a kéziratokért, kimehet külföldre. És valóban: három héten belül egy nyugat-berlini ösztöndíjat kapott. December végén vagy január elején már nem voltak az országban. Konrád Nyugat-Berlinbe ment, Juli a gyerekekkel pedig Párizsba. ? is kapott egy egy évre szóló útlevelet, amit azután meghosszabbított. ?k tehát nem “disszidensként” mentek ki.

Konrádot egyébként nem érdekelte, hogy megtalálják a kéziratot, mert az valójában már kint volt az országból. Miközben naponta telefonált a Szabad Európába, hogy az ügy nemzetközi visszhangját is pompásan elkészítse. Ezt persze Szelényi nem tudta. Minden a háta mögött történt.

Érdekes az is – és ezt Láng Juli mesélte, aki mindenr?l tudott az ügyben -, hogy el?ször Szentjóbyt akarták megkérni, hogy fényképezze le az anyagot. Szentjóby – aki az ilyen feladatokra abszolút alkalmatlan – nagy, konspiratív találkozóra volt felkészülve és nagyon élvezte, hogy majd mikrofilmezhet, mint egy kémregényben, noha a mikrofilmezéshez nem igazán értett. Nagyon meglep?dött, amikor a Blaha Lujza téren a Nemzeti Szálló éttermében teljesen nyiltan ott ültek Konrádék a közép? asztalnál, ahová mindenhonnan oda lehetett látni.

Ott feküdt el?ttük egy dosszié, amit csak úgy átadnak neki. ? a dossziét a hóna alá csapva el?ször egy barátjához ment a Népszínház utcába, akinek volt egy mikrofilmezésre nagyjából alkalmas felszerelése. De nem maradt ott megcsinálni, hanem gyalog ment haza a kézirattal együtt. Természetesen már aznap hajnalban vagy éjszaka jöttek hozzá a rend?rök. Házkutatás volt. Elvették a kéziratot. ?t vitték el?ször vizsgálati fogságba. Ez még a Konrád ?rizetbevétele és a házkutatás el?tt volt. Nyolc nap múlva azt mondták neki, hogy sürg?sen távozzon az országból, amit ? örömmel megtett, mert, mint mondta, mindig is erre várt.

Tehát teljesen nyilvánvaló volt, hogy a Konrádék egyértelm?en és tudatosan a rend?rség szeme láttára adták át a kéziratot Szentjóbynak, aki mit sem tudott az egészr?l. És velünk is ezt tette. Hiszen semmiféle értelme nem volt dugdosni egy kéziratot, aminek a mikrofilmje már kinn volt, külföldön. Annak pedig már végképp nem volt értelme, hogy azt mondjuk a rend?röknek, hogy “ni, itt van”.

A dolog tehát teljesen misztikus és így értelmetlen. Anyám azt mondta, hogy neki utólag egyetlenegy feltételezése van, mégpedig az, hogy az egész történet oka kizárólag csak a nemzetközi visszhang volt. Konrád a tévében egyszer ezt az egész történetet úgy mesélte el, hogy az ? csobánkai kertjében volt elásva a kézirat. Passz.

Egyszer a történetet elmeséltük Dorkának és Miklósnak is, Konrád gyerekeinek. Dorka valami olyasmit mondott, hogy “hát ezt nem hittem volna az apámról”. De a történet maga, különböz? változatokban terjedt a városban.

Érdekes, egy barátunk mondta, hogy a hetvenes évek végén találkozott a Konráddal a Bem térnél, ahol most az MDF székház van és mögötte valamilyen elhárítás volt. Onnan látta kijönni Konrádot, akire még rá is köszönt. Konrád nagyon zavarba jött. Biztos, hogy amikor hazajött “számüzetéséb?l”, berendelték. Hogy ott mi történt, azt persze nem lehet tudni vagy bizonyítani. Egyébként Harasztinak a szerepe is felettébb érdekes. Még a mai napig sem tudjuk, hogy ki adta az els? jelet a rend?rségnek ahhoz, hogy egyáltalán keressen bármilyen kéziratot. Talán nem érdektelen megjegyezni azt sem, hogy az apja magasrangú ávóstiszt volt.

Azt is meg kell említeni, hogy Y az antalli id?kben a külügyminisztériumba került és akkor jogosult lett bizonyos

dolgokba belenézni. Onnan tudta meg, hogy az egész Konrád-Szelényi ügy, a titkos részekkel együtt, Aczél személyes hagyatékában van ötven évre zárolva. A nagy kérdés az, hogy miért került oda?

Y megjegyzései az ügy utóéletér?l:

Egy könyvkiadónál dolgoztam és hivatalos úton voltam Szeged felé. Ez már az “ügy” után volt. A gyorsvonat folyosóján négyen rámrontottak. Kiborították az aktatáskám tartalmát a földre. “Hova megy!?”, “Miért megy!?”, meg hasonlókat kérdeztek. Az ilyenek a szelídebb történetek közé tartoztak. Tudom, sohasem bocsájtották meg nekem, amiért a kis Zastavával leráztam ?ket és úgy rejtettem el a kéziratokat, hogy nem találták meg maguktól. Egyszer lányaim L-n nyaraltak apáméknál. Este 10 felé a soroksári vízirend?rségr?l telefonált egy rend?r. Sajnálja, mondta, de a lányomat vízibaleset érte és menjek be. Nos, ugye vízibaleset egyféle van és csak akkor telefonál a rend?rség. Vagyis, ha vízbefullad valaki. Ha az ember beüti a térdét a homokba, azért nem telefonálnak. Azonnal beugrottam a kocsiba, indulás L-be, iszonyatos idegállapotban. (Y-nak könny szökött a szemébe, amikor ezt a történetet mesélte – L.I.) Amikor odaértem, iszonyatosan megkönnyebültem. A gyerekek ott aludtak, édesdeden.

Emlékszem, hogy amikor én kés?bb albérletbe kerültem, akkor a Mátrai utcában laktam. Odamenet van a Várfok nev? borozó. Ott láttam Konrádot az egyik úgynevezett üldöz?vel poharazgatni. Oda régen az aktív III/III-ok jártak, ma pedig a kiérdemesült III/III-ok, akik ma káeftések..

Én 1977-ben megírtam ezt az egész történetet. Bevittem a Kortárshoz. Orbán Ottónál – akit ismertem – ott hevert egy hétig. Azt mondta: “most ez nem id?szer?”.

* * *

Hetilapunk úgy gondolja, a történet immár id?szer?vé vált.

Konrád György nagy karriert futott be 1990 óta Magyarországon. SZDSZ-es párttag, a Charta szellemi atyja. Legújabban pedig a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztjének birtokosa. Sokszor beszél külföldi újságírókkal is. Akik hírét viszik rendíthetetlen, fáradhatatlan ellenzékiségnek. Valahogy így:

“A kommunista rendszer 1989-es bukása óta élvezi, hogy azt mondhatja és írhatja, amit akar. Az Antal (sic) József vezette els? poszt-kommunista kormány olyannyira nacionalista volt, hogy Konrádot zavarbaejt?en emlékeztette gyermekkorára. Antal 1993-ban halt meg. De a szavazók ismét a kommunistákat választották, úgyhogy Konrád ellenzéki pályafutása töretlen.”

-Mark Kurlansky (SCANORAMA, a SAS légitársaság fedélzeti folyóirata Konrád Györgyr?l)

DEMOKRATA, 96. január 23.

Utóirat, ahogyan az az 1999-ben megjelent Jobbegyenes cím? könyvben olvasható a cikk alatt:

(Megjegyzés: A fenti cikket többen támadták. Várkonyi Tibor egyenesen azzal vádolta a szerz?jét, hogy a Konrád-rokon csak Lovas István képzeletében él. Ekkor jelentette be nyilvánosan Sándor Ern?, hogy ? az a rokon, aki a kéziratot elrejtette és akit Konrád feladott a politikai rend?rségen. Konrád ezután a 168 Órában tett töredelmes vallomást, élete “legnagyobb b?nének” nevezte a történteket. A Budapest Sun vezércikke viszont azt nevezte Konrád legnagyobb b?nének, hogy leleplezéséig hallgatott.)

www.lovasistvan.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló